

Μὰ ἀργὰ — ἀργὰ τὰ εἶδα νὰ δημιουργοῦνται
καὶ γρήγορα — γρήγορα τὰ εἶδα νὰ διαλύωνται.

«Τὸ ρόδο ποῦ ξεφύλλισε» ἔχει ἀλλοιωτικὴ
ὡμορφιά ἀπὸ τὸν «Ἑσπερινόν».

Τὸ δεῦτερον εἶνε ἕνας τραγικὸς πόθος τοῦ τὸν
ἐνέπνευσε μιὰ παρατεταμένη ἀπογοήτευσις ἴσως.

Μὰ τὸ πρῶτον, εἶνε μιὰ μελancholic ἀντί-
ληψις τῆς σκληρᾶς τύχης ὅλων τῶν ἀβρῶν
πραγμάτων.

Δὲν ἔχει λόγια πικρά

Τὴν πίκρα τοῦ τὴν ἔχει στὴν ἔννοιαν καὶ ὄχι
στὴν ἔκφρασιν. Μοῦ φαίνεται τὸ ποιηματάκι
αὐτὸ σὰν ἕνα δειλὸ πλασματάκι ποῦ θέλει μὲ
λόγια ψεύτικης χαρᾶς νὰ κρύψῃ τὸν πόνο τοῦ
μὰ ἡ κερένια ὄψις τοῦ τὸ προδίδει.

Καὶ τὸ συμπαθῶ γιὰ τὸν κρυφὸ τοῦ πόνο.

Ἡ Σιβύλλα ἔχει πολὺ μέλλον.

Εἶνε δὲ καθ'αὐτὸ ποιήτρια.

Διαβλέπω στὰς ἐμπνεύσεις της μεγάλον δρό-
μον. Ἐὰν ᾔθελε νὰ σπείρῃ μέσα στὰ ἄνθη τοῦ
λυρισμοῦ της καὶ κανένα ἀγκάθι φιλοσοφικῆς
σκέψεως, τότε ὁ λυρισμὸς της θὰ ἐφαίνετο ὑψη-
λότερος ἀκόμη, καὶ τὰ ποιήματά της θὰ ἐνεί-
χον τὸν σπουδαιότερον καὶ ἐπιστημότερον χαρα-
κτῆρα νὰ ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα ποίημα.

Ἡ ἀπόλυτος ποιητικὴ τέχνη θέλει αὐτὸν τὸν
συνδυασμὸν τοῦ φιλοσοφικοῦ λόγου εἰς τὸν λυρι-
κόν. Ἄλλως ἡ εἰκὼν μένει ἀτελής.

Εἶνε ὁ εἰς λόγος συμπλήρωμα τοῦ ἄλλου καὶ

ἀπαρξίτητος συνοδός.

Θελεῖ δηλαδὴ ἡ τέχνη μεταξὺ τῶν ἀνθίων
καὶ ἕνα ἀγκάθι, ὅπως προεῖπα.

Καὶ εἰς τὸ ποίημα θέλει τὴν πραγματικό-
τητα νὰ φαίνεται καὶ νὰ κυριαρχῇ πότε μὲ μιὰ
φιλοσοφικὴ λέξι, πότε μὲ μιὰ κρίσι φιλοσοφικὴ
καὶ ἄλλοτε μὲ δόσιν φιλοσοφικοῦ σκεπτικισμοῦ.

Γνωρίζω τὸν πόθον τοῦ ποιητοῦ καὶ γνωρίζω
καὶ τῆς Σιβύλλης τὸν πόθον.

Νὰ μὴ ἄπτεται τῆς πραγματικότητος μὲ
τὴν ἔκφρασιν, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν σκέψιν.

Εἶνε χαρακτηρηστικόν αὐτὸ ὅλων τῶν καθ-
αυτὸ ποιητῶν.

Μὰ τί νὰ κάμωμεν ποῦ ἡ Τέχνη ἔχει καὶ
αὐτὴ τὰς ιδιοτροπίας της καὶ διὰ νὰ ἐπιβληθῇ
καὶ νὰ κατανοηθῇ τελειότερα ἀπὸ τὸν ἀναγνώ-
στην, πρέπει, ἐπάνω εἰς τὰ συννεφοπλεγμένα
φορέματά της, τὰ ὁποῖα τὴν παριστάνουν ὡς
ἱπτάμενον ὄνειρον, νὰ σύρωμεν δυνατὲς καὶ ζωη-
ρὲς πινελιὲς διὰ νὰ διακρίνωνται ἀπὸ κάθε μάτι
αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματός της;

Αὐτὲς ἡ πινελιὲς λείπουν τῆς Σιβύλλης.

Ὀλίγη πεῖρα καὶ ὀλίγη μελέτη κλασικῶν
ποιημάτων, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ φιλοσο-
φικὸς χρωστήρ θὰ τεθῇ ὡς διὰ μαγείας εἰς τὴν
παλάμην της.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

(Κα Πολ. Δημητρακοπούλου).

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ἐκείνη. — Τί ἰδέα σὰς ἦρθε, φίλε
μον, νὰ μοῦ κάμετε κόρτε. Δὲν εἶμαι
ὡμορφη !...

Ἐκεῖνος. — Εἶσθε ἐξαισία !... Ἐπει-
τα δὲν ἀγαποῦν μιὰ γυναῖκα γιατί εἶνε
ὡμορφη. Εἶνε ὡμορφη γιατί τὴν ἀγα-
ποῦν.

★

Κυρία. — Δὲν εἶσθε καὶ σεῖς, κύριε,
κατὰ τῆς μονομαχίας ;

— Βέβαια, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑπαν-
δρεύθηκα.

★

— Μὰ πῶς τὸν λέτε μεγαλοφυῶν
αὐτὸν τὸν ποιητὴν ἐκεῖ; Τὰ ποιήματά
του ἀποδεικνύουν ἐντελῶς τὸ ἐναντίον.

— Δὲν λέγω γιὰ τὰ ποιήματά του
ἀλλὰ γιὰ τὸ γεγονός, διὰ τὰ πονεῖ.

★

Ποιητής. — Ἀχ ! αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώ-
που νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ ἔκανα κακὸ
μιὰ φορὰ !

Κυρία. — Νὰ γράψετε μαζί του ἕνα
δράμα.

★

Ἕνα θαυμαστὸν παιδί.

— Εἶνε πολὺ ἔξυπνο, ἀν καὶ ὁ πατέ-
ρας του ἦτο διπλωμάτης !

Ὁ ἠθοποιὸς Ι. Παπαϊωάννου

πρωταγωνιστὴς τοῦ «Πανελληνίου» θεάτρου.